

Nedeľa 17. týždňa v Cezročnom období (cyklus C): Otčenáš

Komentár na nedeľu 17. týždňa v Cezročnom období (cyklus C). „Keď sa modlíte, hovorte: Otče, posväť sa tvoje meno, príd' tvoje kráľovstvo.“ Modlitba je rodinný dialóg, plný dôvery, nežnosti a nádeje; je to nepretržitý rozhovor s Otcom, v Synovi, skrze Ducha Svätého.

Evanjelium (Lk 11, 1-13)

Raz sa Ježiš na ktoromsi mieste modlil. Keď skončil, povedal mu jeden z jeho učeníkov:

„Pane, nauč nás modliť sa, ako Ján naučil svojich učeníkov.“

Povedal im:

„Keď sa modlíte, hovorte:

Otče, posväť sa tvoje meno,

príď tvoje kráľovstvo.

Chlieb náš každodenný daj nám
každý deň

a odpusť nám naše hriechy,

lebo aj my odpúšťame každému
svojmu dlžníkovi.

A neuved' nás do pokušenia.“

Potom im hovoril:

„Nieкто z vás má priateľa. Pôjde k nemu o polnoci a povie mu: ‚Priateľu, požičaj mi tri chleby, lebo prišiel ku mne priateľ z cesty a nemám mu čo ponúknuť.‘ A on znútra odpovie:

„Neobťažuj ma! Dvere sú už zamknuté a deti sú so mnou v posteli. Nemôžem vstať a dať ti.“
Hovorím vám: Aj keď nevstane a nedá mu preto, že mu je priateľom, pre jeho neodbytnosť vstane a dá mu, čo potrebuje.

Aj ja vám hovorím: Proste a dostanete! Hľadajte a nájdete! Klopte a otvorí vám! Lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde, a kto klope, tomu otvorí. Ak niekoho z vás ako otca poprosí syn o rybu, vari mu dá namiesto ryby hada? Alebo ak pýta vajce, podá mu škorpióna? Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, čo ho prosia!“

Komentár

Svätého Josemaríu dojímala scéna, ktorú nám opisuje tento úryvok z evanjelia: „Ježiš stále zotrváva so svojimi učeníkmi, poznáva ich, odpovedá im na otázky, rozptyľuje ich pochybnosti. Áno, je Rabbi, Učiteľ, ktorý hovorí ako ten ktorý má moc, Mesiáš poslaný Bohom, ale zároveň je aj prístupný, je im blízky. Jedného dňa sa od nich vzdialil, aby sa modlil. Učeníci boli nablízku, pozorovali ho a zrejme sa snažili zistiť, čo hovorí. Keď sa vrátil, jeden z nich ho prosí: *Domine, doce nos orare, sicut et Ioannes docuit discipulos suos*; Pane, nauč nás modliť sa, ako Ján naučil svojich učeníkov“ (*Ísť s Kristom*, bod 108). Ako by sa dala vyjadriť intenzita Ježišovej modlitby, že učeníci sa cítia priťahovaní, ale nechcú rušiť?

Ježiš odpovedá prirodzene a jednoducho ich učí, ako sa majú pripojiť k jeho modlitbe: „Keď sa modlíte, hovorte: Otče, posväť sa

tvoje meno, príd' tvoje kráľovstvo“ (v. 2). Najprv sa máme obracať na Boha ako na „Otca“, lebo sme Božie deti. Uvedomenie si nášho Božieho synovstva udáva správny tón modlitbe, ktorá nie je ničím iným ako dôverným dialógom syna s otcom, ktorý ho nežne miluje.

Ježiš, Syn, ktorý hovorí so svojím Otcom, zdieľa so svojimi učeníkmi a s nami pocity, ktoré nosí v hĺbke svojho srdca a ktoré sú témou jeho modlitby i našej modlitby. Najprv „posväť sa meno tvoje“. Boh nepotrebuje, aby sme mu to pripomínali, ale nám veľmi prospieva, keď to uznávame, aby sme nezabudli, kde je zdroj a pôvod všetkej svätosti. Potom pridáva „príd' tvoje kráľovstvo“, to znamená túžbu, aby Boh kraloval vo všetkých dušiach, aby boli šťastné a spasené. Aj v tomto prípade je On prvý, kto má záujem na tom, aby sa to stalo skutočnosťou, ale počíta s našou

vytrvalosťou a s tým, že použijeme prostriedky, aby sme mu pomohli kralovať vo všetkých srdciach a vo svete.

Následne navrhuje, aby sme vyslovili tri prosby, v ktorých prosíme o to, čo najviac potrebujeme pre prítomnosť, pre minulosť a pre budúcnosť.

Po prvé: „Chlieb náš každodenný daj nám každý deň“ (v. 3). Prosíme Boha o každodennú potravu, o skromné vlastníctvo toho, čo je potrebné, ďaleko od bohatstva a biedy (porov. Pr 30, 8). Svätí otcovia videli v chlebe, o ktorý sa tu prosí, nielen hmotnú potravu, ale aj Eucharistiu, bez ktorej nemôžeme žiť ako skutoční kresťania. Cirkev nám ju ponúka každý deň v svätej Omši. Kiežby sme sa naučili ju oceniť a nájsť v nej silu na celý deň!

V druhej prosbe tejto série, „odpušť nám naše hriechy, lebo aj my odpúšťame každému svojmu

dlžníkovi“ (v. 4), prosíme, aby zbavil naše svedomie všetkého, čo ho tlačí. Pán vie, že sme slabí. Preto nás vyzýva, aby sme boli pokorní, uznali svoje chyby, obmedzenia a hriechy, prosili o odpustenie a s veľkou láskou ich odčinili.

Napokon Ježiš nám navrhuje, aby sme prosili Boha, aby nás neviedol do pokušenia (porov. v. 4). Čo presne máme na mysli, keď vyslovujeme túto prosbu? Je to ako synovské vyznanie, keď syn otvára svoje srdce Otcovi. Benedikt XVI komentuje, že v tejto prosbe hovoríme Bohu: „Viem, že potrebujem skúšky, aby sa moje bytie očistilo. Ak mi tieto skúšky pripravíš, ak – ako v prípade Jóba – dáš určitú slobodu Zlému, potom prosím, pamätaj na obmedzenosť mojich síl. Nepovažuj ma za príliš schopného. Stanov mi hranice, ktoré nebudú príliš veľké, v rámci ktorých budem môcť byť pokúšaný, a zostaň mi nablízku so svojou ochrannou

rukou, keď bude skúška pre mňa príliš ťažká (...) Vyslovujeme túto prosbu s dôverou, ktorú nám dáva svätý Pavol svojimi slovami: *Skúška, ktorá na vás dolieha, je iba ľudská. A Boh je verný. On vás nedovolí skúšať nad vaše sily, ale so skúškou dá aj schopnosť, aby ste mohli vydržať* (1 Kor 10, 13)“ (Ježiš Nazaretský I).

Francisco Varo

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/nedela-17-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c-
otcenas/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/gospel/nedela-17-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c-otcenas/) (07.08.2025)